

Arrest

nr. 276 495 van 25 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. STOUTHUYSEN *loco* advocaat J. POPPE en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten S. VAN ROMPAEY en L. RAUX verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 oktober 2021 dient verzoekster voor de tweede keer een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse vader die in België verblijft. Op 31 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 2 april 2022.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.10.2021 werd ingediend door:

*Naam: E. (...) Voornaam: C. (...) J. (...) B. (...) T. (...) Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...) 1992 Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met haar vader, E. (...) W. (...) J. (...) (RN: (...)) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Nederlandse vader.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

- *salarisspecificaties bij (...) BV (van maart tot mei 2021) + contractverlengingen op naam van referentiepersoon; arbeidsovereenkomst op naam van A. (...) A. (...) (inwonende nicht)*
- *er werden geen attesten van het OCMW voorgelegd.*
- *attest MI-GLIS Suriname dd. 19.02.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat uit onderzoek in de openbare registers, voor zover kan worden nagegaan, niet is gebleken vanaf de geboorte tot heden enig onroerend goed of een beperkt zakelijk recht ten name van betrokkene staat geregistreerd Dit attest zegt niets over andere eventuele bronnen van inkomsten van betrokkene in het land van herkomst. Voorliggend attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Niets sluit uit dat betrokkene wel degelijk voorafgaand aan haar vertrek uit de Schengen in haar eigen levensonderhoud voorzag.*
- *Bewijzen van verzenden van geld via Suri-Change van de referentiepersoon aan betrokkene in de periode 06.01 2013 tot 03.07.2019.*

Voor wat het ten laste zijn betreft hebben er effectief verzendingen van geld plaatsgevonden van referentiepersoon naar betrokkene, in de periode 06.01 2013 tot 03.07.2019. Deze verzendingen zijn echter te ver in de tijd terug, zodat het niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij van deze verzendingen zou hebben afgehangen om in haar levensonderhoud te voorzien voorafgaand aan huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat na juli 2019 helemaal geen geld meer werd overgemaakt door de referentiepersoon aan betrokkene terwijl laatstgenoemde pas op 24 11 2020 een eerste aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende in functie van de referentiepersoon. Waar betrokkene in deze periode van 15 maanden van leefde wordt niet verduidelijkt In elk geval is een situatie van reële afhankelijkheid van de referentiepersoon van in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging niet aangetoond. Temeer nu blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene bij haar visumaanvraag dd 02.07.2019 aangaf tewerkgesteld te zijn, meer bepaald als administratief medewerker bij (...). Betrokkene was dus tewerkgesteld in het land van herkomst, en dit tot vlak voor haar vertrek uit Suriname op 31.07.2019. Betrokkene was dus in het land van herkomst economisch actief, en toonde bovendien ten opzichte van de Nederlandse autoriteiten aan in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum te bekomen Betrokkene kan bezwaarlijk aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum afgeleverd te krijgen, om enkele maanden later te claimen dat zij onvermogen was in het land van herkomst voor haar komst naar Schengen/België. Uit het geheel kan geenszins blijken dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen en financieel en/of materieel afhankelijk was van referentiepersoon, en dit reeds voorafgaand aan haar komst naar het Rijk.

Er kan op basis van voorliggende stukken allerm minst geconcludeerd worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en haar vader voorafgaand aan de aanvraag

gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst, bijkomend dient opgemerkt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België tewerkgesteld is, klaarblijkelijk voor onbepaalde tijd. en reeds voorafgaand aan huidige aanvraag. Dit getuigt ervan dat er helemaal geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon: betrokkene is duidelijk een jonge, zelfstandige vrouw die wel degelijk in staat is zelf een inkomen te verwerven, zowel in het land van herkomst (cfr. visumaanvraag) als in België. Derhalve kan zij evenmin als 'ten laste' worden beschouwd overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° in België.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 24.11.2020 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering tot nietigverklaring op wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel. Er bestaat geen noodzaak om hierover uitspraak te doen aangezien uit hetgeen hierna zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring in elk geval niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Uit de bewoordingen van de synthesememorie blijkt dat verzoekster de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"3.1. Ontvankelijkheid

De verwerende partij stelt dat niet voldaan is aan art. 39/78 juncto art. 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat stelt:

"Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid:

4° een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen;"

3.1.1. Analogie met Gerechtelijk Wetboek

Verweerder stelt dat de voornoemde vereiste in de Vreemdelingenwet zeer strikt dient geïnterpreteerd te worden, waarbij zij het woord 'middelen' als synoniem uitlegt voor 'wetsartikelen' of 'rechtsregels' of 'wettelijke bepalingen'.

Het feit dat in het verzoekschrift niet louter naar een wetsartikel verwezen wordt, impliceert echter niet per se de nietigheid.

Naar analogie hiermee verwijst verzoekster naar de vormvereisten van een gedinginleidend dagvaardingsexploot in het procesrecht. Artikel 702, 3° van het Gerechtelijk Wetboek stelt:

"... bevat het exploit van dagvaarding op straffe van nietigheid de volgende opgaven:

3° Het voorwerp en de korte samenvatting van de middelen van de vordering."

In de rechtspraak is er echter geen uitspraak te vinden dewelke een vordering onontvankelijk verklaart omwille van een gebrek aan vermelding van een wetsartikel in het gedinginleidende dagvaardingsexploot.

Nochtans is er een verschil vast te stellen met de vormvereisten van een verzoekschrift hoger beroep in burgerlijke zaken alwaar artikel 689 Gerechtelijk Wetboek voorschrijft dat als vormvereiste enkel de vermelding van de redenen tot hoger beroep volstaat.

In die zin dient het verzoekschrift van verzoekster niet gelezen te worden als zou zij zich 'beperken tot een hele reeks feitelijke uiteenzettingen' (hetgeen de verwerende partij stelt) doch als een redengeving waarom zij wel degelijk aan alle wettelijke vereisten voldoet om als financieel afhankelijk van haar vader te kunnen beschouwd worden. Dit staat trouwens letterlijk te lezen in haar verzoekschrift op pagina 2 § 9.

3.1.2. Benoeming geschonden rechtsregels

Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat de beslissing a quo gesteund is op foutieve feitelijke informatie.

In die zin kan gewaagd worden van de schending van de materiële motiveringsplicht.

De motiveringsplicht mag echter niet verward worden met de verplichting om 'juist' te motiveren. 'Juistheid' is overigens geen juridisch begrip.

Zo kon verzoekster bezwaarlijk de schending van art. 149 van de Grondwet inroepen, dat stelt dat elk vonnis met redenen moet omkleed zijn.

Zelfs indien immers de verantwoording van de rechter 'foutief' is of 'verkeerd', dan nog kan er voldaan zijn aan de motiveringsplicht.

In die zin dient het verzoekschrift van verzoekster aldus gelezen te worden en kon verzoekster enkel stellen dat niet voldaan is aan de materiële motiveringsplicht aangezien de overheid niet beschikte over de correcte informatie.

De vraag of het verzoekschrift onontvankelijk is omdat de woorden 'materiële motiveringsplicht' niet letterlijk vermeld staan, dient negatief beantwoord te worden.

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

3.2. Meedelen van stukken

Verweerster stelt dat verzoekster haar verzoekschrift ondersteunt met stukken waarvan het merendeel niet aan verweerster was overgemaakt.

Verweerster gaat hier voorbij aan het feit dat zij zich zelf steunde op stukken/informatie waarvan verzoekster niet op de hoogte was en dat het juist om die reden is, meer bepaald het corrigeren van die informatie, dat verzoekster stukken aanbrengt die het omgekeerde aantonen.

Infra zal verzoekster hier nader op ingaan.

3.3. Foutieve materiële motivering inzake de financiële afhankelijkheid van verzoekster

3.3.1. Tijdens haar verblijf in Suriname

3.3.1.1. Verzendingen van geld

In de bestreden beslissing valt te lezen dat er effectief verzendingen van geld plaatsgevonden hebben van de vader van verzoekster aan verzoekster in de periode van 6/1/2013 tot 3/7/2019 doch motiveert vervolgens foutief door te stellen dat deze verzendingen "te ver in de tijd terug zijn zodat het niet

aannemelijk wordt gemaakt dat zij van deze verzendingen zou hebben afgehangen om in haar levensonderhoud te voorzien."

Nochtans betreft dit net de hele periode voorafgaandelijk aan haar vertrek naar België en brengt verzoekster een sluitend bewijs voor van haar financiële afhankelijkheid terwijl ze nog in Suriname verbleef (stuk 10).

3.3.1.2. Vermeende tewerkstelling in Suriname

In de bestreden beslissing valt te lezen dat verzoekster tijdens haar verblijf in Suriname en voorafgaandelijk aan haar reis naar België tewerk gesteld was.

Nochtans heeft verzoekster school gelopen aan het Christelijk Pedagogisch instituut, Nengrekopoestraat te Paramaribo van 2015 tot 2019. Dit wordt bevestigd door het Ministerie van Onderwijs (stuk 13). Tijdens haar laatste schooljaar heeft ze een stage volbracht bij het bedrijf (...). Deze stage was onbezoldigd. Op haar visumformulier heeft zij dit bedrijf aangegeven als werkgever omdat men haar had duidelijk gemaakt dat ze geen visum kon bekomen zonder het invullen van een werkgever zodat zij te goeder trouw haar stagebedrijf heeft aangegeven.

3.3.2. Tijdens haar verblijf in België

Verzoekster is na beëindiging van haar studies in de maand augustus 2019, middels een vlucht naar Amsterdam - er zijn geen rechtstreekse vluchten van Paramaribo naar Brussel - naar België gereisd om haar vader te vervoegen (zie stuk 14: stempel op paspoort). De betalingen zijn aldus niet te ver in de tijd terug om relevant te zijn in de bewijslast dat ze wel degelijk financieel afhankelijk was van haar vader toen ze nog in Suriname verbleef.

Het is niet omdat ze pas op 24/11/2020 een aanvraag indiende tot verblijfskaart, dat ze niet reeds vanaf 2019 in België verbleef. In de periode tussen augustus 2019 en heden bleef zij aldus eveneens financieel volledig afhankelijk van haar vader. Deze verleende haar kost en inwoon en gaf haar initieel contant zakgeld. Vanaf juli 2020 verrichtte hij stortingen op een rekening op zijn naam waarvan hij aan verzoekster een dubbele 'pas' gaf om de gelden af te halen (stukken onder 15). Vervolgens slaagde verzoekster er in om zelf een rekening bij KBC bank (nr. BE32 7390 2176 6902) te openen waarop haar vader sedertdien en nog steeds stortingen verricht (stukken onder 16).

Omtrent haar vermeende tewerkstelling in België stelt verzoekster eveneens een foutieve materiële motivering vast in de beslissing a quo en stelt zij daaromtrent het volgende:

Aangezien zij hele dagen alleen doorbracht in Temse, België, terwijl haar vader aan het werk was, was zij de mening toegedaan er goed aan te doen om haar goede trouw aan te tonen door hier zelf werk te zoeken. Het leek haar immers volledig contradictorisch te zijn dat zij door niet tewerkgesteld te zijn, haar kansen tot hereniging aanzienlijk zou verhogen. Zij schreef zich aldus als werkzoekende in bij interim- en dienstencheckkantoor DAOUST. Aldaar schreef men haar in als poetshulp doch vereiste men een geldig Belgisch verblijfsdocument dat toegang tot de Belgische arbeidsmarkt garandeerde. Aangezien verzoekster een dergelijk document niet kon voorleggen werd zij met onmiddellijke ingang ontslagen (stuk 12).

3.4. Samenvattend

Samenvattend was en is verzoekster conform de wettelijke vereisten als financieel afhankelijk en ten laste te beschouwen van haar vader zowel in de periode toen ze nog in Suriname verbleef als vanaf haar verblijf in België.

In die zin kan enkel een foutieve materiële motivering vastgesteld worden in de beslissing a quo, reden waarom verzoekster de nietigverklaring van de beslissing a quo vordert.

Verzoekster voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15/12/1980 om het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Zij legt tevens als bijkomende stukken attesten voor van het OCMW als bewijs dat noch zijzelf noch haar vader steun genieten (stukken 17 en 18).

Zij heeft inmiddels ook een attest van integratie en inburgering bekomen (stuk 19)."

3.2 Betreffende de aangevoerde schending van het materiële motiveringsbeginsel dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van dit beginsel niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster kan zich niet vinden in de beoordeling van verweerder dat de situatie van reële afhankelijkheid tussen verzoekster en de referentiepersoon in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging niet is aangetoond. Ze voert aan dat ze in Suriname financieel werd ondersteund door haar vader. Ook in België is zij financieel volledig afhankelijk van haar vader. Ze betwist ook dat ze in Suriname tewerkgesteld was bij (...). Het ging volgens verzoekster slechts om een onbezoldigde stage. Tenslotte betwist ze dat ze in België tewerkgesteld is. Verzoekster voert aan dat zij zich weldegelijk heeft ingeschreven als werkzoekende bij een interimkantoor en zij later als poetshulp werd ingeschreven bij dit interimkantoor. Volgens verzoekster is ze echter met onmiddellijke ingang ontslagen omdat ze niet over een geldig verblijfsdocument beschikt dat haar toegang verleent tot de arbeidsmarkt.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, gezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Uit voormeld artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet blijkt dat verzoekster ten laste dient te zijn van de referentiepersoon. In deze kan worden verwezen naar de interpretatie van het begrip "*ten laste*" door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (cf. HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007) alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat onder "*te hunnen laste zijn*" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "*ten laste zijn*" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Uit voormeld arrest blijkt dat de hoedanigheid van het "*ten laste*" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Tevens blijkt dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestond in het land van herkomst en minstens tot op het moment van de aanvraag heeft bestaan.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder deze interpretatie heeft gevolgd en correct heeft toegepast op de hem bekende informatie. Het is niet onredelijk dat verweerder

vraagt dat de situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging. Uit de bestreden beslissing en uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter staving van de afhankelijkheidsrelatie bewijzen van het verzenden van geld via Suri-Change die betrekking hebben op de periode 2013 tot 2019, bijbrengt. Verweerder oordeelt hieromtrent dat, gezien de aanvraag gezinshereniging is ingediend op 5 oktober 2021, deze bewijzen te ver in de tijd teruggaan zodat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster van deze geldsommen afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst. Verweerder bemerkt bovendien dat niet wordt aangetoond dat verzoekster na juli 2019 nog geldsommen heeft ontvangen terwijl haar eerste aanvraag gezinshereniging is ingediend op 24 november 2020. Volgens verweerder is het niet duidelijk van welke middelen verzoekster in tussentijd heeft geleefd, waardoor ook niet wordt aangetoond dat zij in tussentijd nog financieel afhankelijk was van de referentiepersoon. De afhankelijkheid van verzoekster van de referentiepersoon tot op het moment van de gezinshereniging is volgens verweerder niet aangetoond.

Verzoekster betwist niet dat zij bij haar aanvraag gezinshereniging ter staving van de financiële afhankelijkheid van haar vader enkel en alleen bewijzen van geldoverschrijvingen via Suri-Change heeft overgemaakt die betrekking hebben op de periode 2013 tot 2019. Het feit dat zij het niet eens is met de beoordeling dat deze geldoverschrijvingen te ver terug gaan in de tijd zodat deze de afhankelijkheid van verzoekster van de referentiepersoon op het moment van de aanvraag niet bewijzen, doet geen afbreuk aan het motief van de bestreden beslissing. Verweerder heeft immers op zorgvuldige en redelijke wijze geoordeeld dat, om ten laste te zijn van de referentiepersoon in de zin van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, is vereist dat men aantoonde dat men afhankelijk was van de referentiepersoon in het land van herkomst en tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging. Daargelaten de vraag of verzoekster met de bijgebrachte stukken voldoende heeft aangetoond financieel afhankelijk te zijn geweest van de referentiepersoon tussen 2013 en 2019, toont zij met deze stukken nog niet aan dat zij vanaf 2019 tot aan het moment van de aanvraag gezinshereniging eveneens afhankelijk was van de referentiepersoon.

Verzoekster brengt in haar synthesesamenvatting nieuwe informatie aan. Ze stelt dat ze sinds 2019 in België verblijft bij haar vader. Hiervoor legt ze de inreisstempel op haar paspoort voor die aantoonde dat ze in augustus 2019 de Europese Unie is binnengekomen via Nederland. Verzoekster stelt dat ze initieel contant zakgeld van haar vader ontving en ze nadien gebruik kon maken van een bankrekening waarop haar vader geld stortte. Hiervan brengt ze eveneens betaalbewijzen bij.

De Raad stelt vast dat deze stukken slechts voor het eerst in het kader van de huidige procedure aan verweerder kenbaar worden gemaakt. Verzoekster kan dan ook niet het rechtmatig verlangen koesteren dat verweerder met deze stukken rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing, gezien hij op dat moment nog niet op de hoogte was van deze stukken. Het komt verweerder toe om de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag gezinshereniging in te willigen. Het is niet de taak van verweerder om verzoekster uit te nodigen om de leemtes in haar aanvraag gezinshereniging aan te vullen of om zelf op zoek te gaan naar de ontbrekende documenten. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat de aanvrager van een verblijfsrecht alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te verkrijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het komt verzoekster aldus evenzeer toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het stofferen van haar aanvraag. Zij diende dus zelf het nodige te doen om te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag. Aan de gemachtigde kan het zodoende niet worden verweten dat hij enkel de voorgelegde stukken heeft afgetoetst aan de door de wet bepaalde vereiste.

Het betoog van verzoekster dat de stukken zijn neergelegd om de informatie waarop verweerder zich heeft gesteund te corrigeren, doet hier geen afbreuk aan. Bovendien kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder zich heeft gesteund op stukken/informatie waarvan zij niet op de hoogte was. Verweerder heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing immers gebaseerd op hetgeen zich in het administratief dossier bevindt, meer bepaald haar visumaanvraag en het feit dat zij zich heeft ingeschreven bij een interimkantoor als poetschulp. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat zij van deze informatie niet op de hoogte was, nu zij zelf de visumaanvraag heeft ingediend en zij zichzelf heeft ingeschreven bij het interimkantoor.

Hetzelfde geldt voor de verklaring van het Ministerie van Onderwijs. Het kan verweerder niet worden verweten zich te hebben gebaseerd op de informatie uit het administratief dossier zoals die hem bekend was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Uit de visumaanvraag van verzoekster blijkt dat zij destijds heeft verklaard tewerkgesteld te zijn als administratief medewerker bij (...). Dit wordt

niet betwist, doch hierover wordt gezegd dat verzoekster dit deed omdat “*men haar had duidelijk gemaakt dat ze geen visum kon bekomen zonder het invullen van een werkgever*”. Het feit dat verzoekster nu op haar verklaring terugkomt en stelt dat deze verklaring niet waarheidsgetrouw was, kan niet aan verweerder worden tegengeworpen.

Tenslotte betwist verzoekster dat zij in België tewerkgesteld was als poetshulp. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster in België, voorafgaand aan het indienen van de aanvraag gezinshereniging, tewerkgesteld was. Dit impliceert volgens verweerder dat er geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekster en de referentiepersoon gezien zij moet worden geacht in staat te zijn een eigen inkomen te verwerven. De Raad bemerkt dat verzoekster erkent dat zij in België werk zoekt. Ze erkent dat ze zich heeft ingeschreven als werkzoekende bij een interimkantoor en dit interimkantoor haar heeft ingeschreven als poetshulp. Verzoekster stelt echter dat ze met onmiddellijke ingang is ontslagen en brengt hiervan een bewijs bij. Verzoekster gaat met haar betoog echter voorbij aan het motief van de bestreden beslissing dat blijkt dat ze in België reeds is tewerkgesteld en dus in staat moet worden geacht zelf een inkomen te verwerven. Dit specifieke motief wordt niet door verzoekster tegengesproken. Ze stelt enkel dat ze met onmiddellijke ingang is ontslagen. Wel nu, om met onmiddellijke ingang te worden ontslagen moet men uiteraard eerst aldaar tewerkgesteld zijn. Verzoekster slaagt er dus niet in te ontkrachten dat ze weldegelijk in België tewerkgesteld was voorafgaand aan het indienen van de aanvraag gezinshereniging. Ze toont niet aan dat verweerder zich heeft gestoeld op een incorrecte feitenvinding of een incorrecte interpretatie van de informatie in het administratief dossier. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet weerhouden.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN